Nüüd tulli üks mees ühhe kuuri nurga taggant wälja ja nihhutas ennast tassakeste kartlikult müri-äärt mööda eddasi, kus pimmedam olli. Seal watas issi hirmuga iggale poole enneſe ümber, kas ehk kegi innime kussagil seal lähhedal ei olle, kes tedda wõiks ärra nähha. Kui ta julge enneſe arwas ollewad, ronnis ta ülles müri peale ja romas siis kui kaſs, neljakäppagil eddasi, kunni ta sinna kohta sai, kus müür wasta maea seina käis, astus ta ühheſt aknaſt, mis lahti juhtus ollema, tuppa. Se mees olli agga üks warras, kes ſelle maearahwaſt riisuda tahtis.

Kui ta jubba sees olli, leidis ta ſedda kambrit üsna tühja ollewad, kambri kõrwas olli perre-ellutubba, kelle uks agga mitte lukkus ei olnud, waid muidu kergeſt kokkolükkatud.

Warras teadis kül, et ſelle maearahwas ka nisamma, kui teiſedki, keik laadale ollid läinud; agga siiski arwas temma, et mõnni wõis ehk jubba koddu tulnud ja toas olla, ja panni ſepärraſt omma kõrwa ukſe wastu ja kuulas.

Seal kulis temma üht laſt ſure heälega räkiwad, ja kui ta lähhi wõtme augu siſſe wahtis, näggi ta ämmarikus, et laps üsna ükſipäini, ristis kättega ommas wodis istus; — laps pallus, ni kui ta ikka enne maggama minnemiſt teggi, ſure heälega omma Iſſameiet.

Jubba mõtles mees ſelle üle, kuidas omma kurja tööd keige parremine wõis korda ſata, kui ta korraga laſt kulis ſelge heälega need sõnnad ütlewad: „Ärra ſada meid mitte kiuſatuſe ſisſe, waid peäſta meid ärra ſeſt kurjaſt!“ Need sõnnad tungisid kõwaste mehhele südamesse, ja temma südametunnistus ärkas ülles. Kui raske pattu tundis ta nüüd ſedda ollewad, mis ta praego piddi ette wõtma! Ta panni ommad käed risti ja pallus ka lapſega ühtlaſe, südame põhjaſt: „Ärra ſada meid mitte kiuſatuſe ſisſe, waid peäſta meid ärra ſeſt kurjaſt!“ Ja Jummal kulis temma palwet.

Seddaſamma teed kuſt ta tulli, läks ta jälle taggaſi, omma tuppa. Seal kahhetſes temma õige südameſt omma ſiamaliſt pahha ellu,